وای به حال کسی که در سخن گفتن دروغ می گوید تا دیگران را بخنداند؛ وای به حال او، وای به حال او.

از معاویه بن حیده رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «وَيْلٌ لِلَّذِي يُحَدِّثُ فَيَكْذِبُ لِيُضْحِكَ بِهِ الْقَوْمَ، وَيْلٌ لَهُ ثُمَّ وَيْلٌ لَهُ»: «وای به حال کسی که در سخن گفتن دروغ می گوید تا دیگران را بخنداند؛ وای به حال او، وای به حال او».

[حسن است] [به روایت ترمذی - به روایت نسائی - به روایت ابوداوود - به روایت احمد]

این حدیث به شدت در مورد دروغ هشدار می دهد و کسی را به هلاکت و نابودی تهدید می کند که دروغ را دستاویزی برای شوخی و خنداندن مردم قرار می دهد؛ و این عمل را از زشت ترین کارها شمرده و در بیان حرمت آن شدت نشان می دهد؛ این کار از جمله موارد اخلاقی بدی می باشد که بر مومن واجب است خود را از آن پاک نموده و دور نگه دارد و در هر حالتی زبانش را از دروغ پاک و منزه بدارد مگر در مواردی که شارع اجازه داده است. همچنان که دروغ گفتن جهت شوخی و خنداندن دیگران حرام است، همچنین در صورتی که شنوندگان از دروغ بودن آن آگاه باشند، شنیدن آن بر آنها حرام می باشد، بلکه انکار آن بر ایشان واجب است.

http://sunnah.global/hadeeth/fa/show/5519